

El Diacrític | | Actualitzat el 16/12/2019 a les 22:50

Procavi, exemple de lluita dels escorxadors a Andalusia

Article de Roser Iborra arran de l'estada que va fer amb Montse Castañé a Andalusia coneixent i solidaritzant-se amb la lluita als escorxadors andalusos | «Nadia García Camacho és, per entendre'ns, la Montse Castañé d'Andalusia» | «La nostra independència passa, sí o sí, per la independència de la classe obrera enfront d'un capitalisme que és el mateix enemic amb cares diferents a tot el món»

Montse Castañé i Nadia García Camacho, en un dels actes conjunts del SAT i Càrnies en Lluita a Andalusia

Nadia García Camacho és, per entendre'ns, la Montse Castañé d'Andalusia.

La Nadia i el Curro ens vénen a buscar a l'aeroport de Sevilla el dia 6 de desembre de 2019. I es nota que amb la Montse ja han parlat molt, perquè s'abracen com si es coneguessin de sempre.

De seguida ens sentim molt ben acollides. De camí cap a Morón de la Frontera, on es farà la xerrada, ja comença l'intercanvi d'experiències, i el paral·lelisme entre les dues lluites, i fins i tot el personal entre les dues sindicalistes, es fa evident.

A l'escorxador de galls dindis (sobretot) de Procavi, de Marchena, qualsevol intent de canviar les terribles condicions laborals acabava amb l'acomiadament dels treballadors implicats. Tant els sindicats majoritaris, com els ajuntaments de la zona i fins i tot la Diputació i els mitjans submisos donaven una imatge modèlica dels escorxadors.

Però a l'octubre de 2016 neix el grup de suport Plataforma de apoyo a la dignificaci3n de las condiciones laborales en Procavi, format per persones de procedències diverses: IU, Podemos, SAT, col·lectius socials i ecologistes, associacions de veïns... que van començar a implicar-se en la lluita. Es van adonar que una de les coses que indignava més els treballadors i treballadores era que es feien uns cursos d'un mes, pretesament formatius però que a la pràctica eren feina no pagada. Els mateixos ajuntaments feien campanya per aconseguir treballadors a l'atur desesperats i portar-los com a mercaderia als escorxadors.

Montse Castañé i Nadia García Camacho, sindicalistes en la lluita a les càrnies de Catalunya i Andalusia

La campanya contra el frau dels «cursos» va ser un èxit. Van fer mocions als ajuntaments, van escampar la lluita i van aconseguir que l'opini3n majoritària canviés. Alguns ajuntaments van deixar de col·laborar-hi. L'esquerra es va veure obligada a mullar-se i pronunciar-se en aquests temes concrets.

Van posar denúncies i fins i tot van fer una marxa comarcal. Aquest escalfament des de fora els va permetre contactar amb els treballadors i treballadores de dins, entre els quals la Nadia i el Curro.

Una de les trampes que fa l'empresa és respectar les condicions laborals dels treballadors contractats per l'empresa matriu i en canvi explotar els contractats en empreses suposadament col·laboradores. Dels 2000 treballadors i treballadores de Procavi, només 300 són de l'empresa matriu, i encara gran part d'aquests són administratius. Els treballadors de les empreses contractades tenen «convenis» redactats per la pròpia empresa.

A partir de les denúncies la situació millora.

El primer dia d'agost del 2016, hi ha eleccions a Procavi, amb l'única candidatura de la UGT, i la Nadia surt escollida per al comitè d'empresa. Però el febrer de 2017 firmen un acord que precaritzava encara més les condicions dels treballadors. Llavors la Nadia s'adona que dintre d'UGT no pot fer res. Des de 2017, el comitè de la UGT es fragmenta en tres seccions sindicals. Una d'elles és la del SAT (Sindicato Andaluz de Trabajadores), amb la Nadia al capdavant. Al comitè d'empresa, ara, són 5 de la UGT, 7 de CCOO i només ella com a SAT.

De seguida vénen les represàlies: no li deixen agafar les hores sindicals que li pertoquen, li resten 8 hores de la nòmina (té judici pendent per aquesta causa). Hi ha seguiments, sabotatge amb les seves eines de treball (ganivets oscats), etcètera.

El 2017 hi ha una segona marxa comarcal, des de Marchena fins a la fàbrica.

A Procavi, el 2017, la UGT convoca una vaga, però la Nadia s'assabenta que els acords, a la baixa, ja s'havien firmat dos mesos abans. I el que havia de ser una vaga protocolària es converteix en una vaga real. La Nadia explica l'engany en una assemblea de més de 200 treballadors i treballadores.

S'atura la producció, però l'empresa ja s'havia curat en salut: tres dies abans de la vaga, hi havia hagut un augment del dos-cents per cent de les hores extres. Malgrat això la vaga serveix per apoderar els treballadors i treballadores. Que no és poc.

La Nadia es converteix en una líder molt valorada i respectada pels seus companys i companyes.

Des de la secció sindical del SAT es van destapant els abusos a les treballadores i treballadors: per exemple, persones que amb dos anys a l'empresa ja han d'agafar la invalidesa pel ritme infernal de treball...

Un dels abusos fa posar la pell de gallina: ja fa uns vuit anys que les dones embarassades a Procavi es fan una prova (pagada de la seva butxaca i fora de l'empresa) perquè hi ha una bactèria a les instal·lacions que provoca avortaments. Si la prova surt positiva vol dir que ja són immunes i hi continuen treballant; si surt negativa, han d'agafar la baixa immediatament.

Montse Castañé, Roser Iborra i sindicalistes i activistes que participen de la lluita a les càrnies andaluses

El maig de 2018 hi ha un accident molt greu a Procavi: un treballador del poble d'Arahal perd un ull. Fan una nova campanya. Llavors els sindicats majoritaris amenacen amb una vaga fantasma per temes menors per tal de tancar el que estava passant. Vaga que desconvocuen, i que provoca la indignació dels treballadors, que no entenen que es pugui desconvocar una vaga sense comptar amb la seva opinió.

El febrer del 2019 hi ha una amenaça d'acomiadament de 150 treballadors i es convoca una vaga de 72 hores en què el SAT ja és present. Ara ja decidien els treballadors i treballadores si es feia o no. Va ser un èxit. No només es van aturar els acomiadaments, sinó que es van aconseguir millores salarials. Al cap de 48 hores els treballadors la desconvocuen, en haver-se aconseguit els objectius.

Ara, la Nadia i companys i companyes esperen aconseguir un comitè d'empresa amb majoria del SAT a les pròximes eleccions sindicals, el 2020. Tindran el nostre recolzament, des de Catalunya.

Tot això, i també la lluita als escorxadors de Catalunya, es va anar explicant a la xerrada que es va fer a Morón de la Frontera amb l'assistència d'Óscar Reina, secretari general del SAT. L'ambient era immillorable, en un local on els llaços grocs (que no vam posar nosaltres) recordaven la lluita de Catalunya.

Ens vam adonar que la seva lluita i la nostra són molt semblants. I que la nostra independència passa, sí o sí, per la independència de la classe obrera enfront d'un capitalisme que és el mateix enemic amb cares diferents a tot el món.

La lluita és l'únic camí! Fins a la victòria, sempre!